

- 2) Prawo Unii stoi na przeszkodzie temu, by sąd krajowy rozpatrujący przepis krajowego prawa podatkowego, który dokonał transpozycji przepisu dyrektywy 2006/112 i który można interpretować na różne sposoby, przyjął wykładnię najkorzystniejszą dla podatnika, opierając się na krajowej zasadzie konstytucyjnej in dubio mitius, nawet po orzeczeniu przez Trybunał, że taka wykładnia jest niezgodna z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) –postępowanie wszczęte przez AS „PrivatBank”

(Sprawa C-480/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Usługi płatnicze w ramach rynku wewnętrznego – Dyrektywa 2007/64/WE – Przedmiotowy i podmiotowy zakres stosowania – Usługi płatnicze świadczone w walucie innej niż euro lub oficjalna waluta państwa członkowskiego spoza obszaru euro – Usługi płatnicze świadczone przez instytucję kredytową – Niewykonanie lub wadliwe wykonanie zlecenia płatniczego – Podmiot odpowiedzialny – Procedura nadzoru ostrożnościowego – Procedury wnoszenia skarg – Odszkodowanie pozasądowe – Właściwe organy]

(2020/C 230/04)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „PrivatBank”

przy udziale: Finanšu un kapitāla tirgus komisija

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 2 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywę 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE, zmienioną dyrektywą 2009/111/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowań krajowych, zgodnie z którymi organ, o którym mowa w art. 82 tej dyrektywy, jest uprawniony do badania skarg i nakładania sankcji w przypadku usług płatniczych świadczonych w oficjalnej walucie państwa trzeciego.
- 2) Artykuły 20 i 21 dyrektywy 2007/64/WE, zmienionej dyrektywą 2009/111, nie znajdują zastosowania *ratione personae* do instytucji kredytowych.
- 3) Artykuły 80–82 dyrektywy 2007/64, zmienionej dyrektywą 2009/111, należy interpretować w ten sposób, że nie upoważniają one właściwego organu w rozumieniu tych przepisów do rozstrzygania, na podstawie kryteriów ustanowionych w art. 75 tej dyrektywy, sporów wynikających z niewykonania lub wadliwego wykonania transakcji płatniczej powstałych między użytkownikami a dostawcami usług płatniczych, w sytuacji gdy organ ten wykonuje swoje uprawnienie w celu badania skarg użytkowników usług płatniczych oraz nakładania sankcji na dostawców usług płatniczych w przypadku naruszenia obowiązujących przepisów. Spory te powinny być rozstrzygane w ramach pozasądowych procedur odszkodowawczych, o których mowa w art. 83 dyrektywy 2007/64, zmienionej dyrektywą 2009/111, bez uszczerbku dla prawa do wszczęcia postępowania przed sądem zgodnie z krajowym prawem proceduralnym. Jeżeli ustawodawca krajowy zdecydował się na połączenie uprawnień wynikających, po pierwsze, z rzeczonych art. 80–82, a po drugie, ze wskazanego art. 83, w rękach jednego i tego samego organu, organ ten musi wykonywać każdą z tych kategorii uprawnień w sposób niezależny, wyłącznie w ramach procedur, które są z nimi odpowiednio związane.

- 4) Zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich ustawodawca krajowy może upoważnić właściwy organ w ramach procedur dotyczących skarg i sankcji, o których mowa w art. 80–82 dyrektywy 2007/64, zmienionej dyrektywą 2009/111, do uwzględnienia istnienia i treści orzeczenia sądu arbitrażowego rozstrzygającego spór między użytkownikiem a dostawcą usług płatniczych, których dotyczą te procedury, pod warunkiem że moc dowodowa, jaka została przypisana temu orzeczeniu w ramach rzeczonych procedur, nie będzie wpływać na ich szczególny przedmiot i cele, prawo do obrony zainteresowanych podmiotów lub niezależne wykonywanie uprawnień i kompetencji powierzonych temu organowi, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – NH / Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI – Rete Lenford

(Sprawa C-507/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78/WE – Artykuł 3 ust. 1 lit. a), art. 8 ust. 1 oraz art. 9 ust. 2 – Zakaz dyskryminacji ze względu na orientację seksualną – Warunki dostępu do zatrudnienia lub pracy – Pojęcie – Publiczne oświadczenia wykluczające rekrutację osób homoseksualnych – Artykuł 11 ust. 1, art. 15 ust. 1 oraz art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Ochrona praw – Sankcje – Osoba prawna będąca przedstawicielem interesu zbiorowego – Legitymacja procesowa mimo niewystępowania w imieniu określonej osoby występującej z powództwem lub w braku osoby poszkodowanej – Prawo do otrzymania odszkodowania]

(2020/C 230/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NH

Strona pozwana: Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI – Rete Lenford

Sentencja

- 1) Pojęcie „warunków dostępu do zatrudnienia [...] [lub pracy]”, zawarte w art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie to obejmuje oświadczenia złożone w trakcie programu audiowizualnego przez osobę, która twierdzi, że nigdy nie zatrudniłaby i nie dopuściła do pracy w swoim przedsiębiorstwie osób o określonej orientacji seksualnej, nawet jeżeli nie toczyła się ani nie była planowana żadna procedura rekrutacyjna, pod warunkiem że związek między tymi oświadczeniami i warunkami dostępu do zatrudnienia lub pracy w tym przedsiębiorstwie nie jest hipotetyczny.
- 2) Dyrektywę 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego stowarzyszenie adwokatów, którego statutowym przedmiotem działalności jest ochrona prawna w szczególności osób o określonej orientacji seksualnej oraz promowanie kultury i poszanowanie praw tej kategorii osób, z uwagi na ten cel oraz niezależnie od ewentualnego celu zarobkowego, automatycznie posiada legitymację do wszczęcia postępowania sądowego w celu doprowadzenia do przestrzegania zobowiązań wynikających z tej dyrektywy oraz, w stosownym przypadku, otrzymania odszkodowania, w sytuacji gdy mają miejsce czyny mogące stanowić dyskryminację w rozumieniu tej dyrektywy względem rzeczony kategorii osób, a osoba poszkodowana nie jest możliwa do zidentyfikowania.

(¹) Dz.U. C 436 z 3.12.2018.